

Jeroným Lešner, Jan Matěj Rak, Vladimír Čáp, Michal Knébl - Písničkářské kolečko:

Soužení, Všechny ty jednoduché věci, Manon blues, Balada pro dívku s nízkým číslem podprsenky, Muzikantská, Pan Osud a slečna Náhoda, Jsem sám, Milování ve všední den ráno v Čechách, Vrhač nožů, Rozbíjení džbánu, Krabice, Lovosice, Marcelka, Balada o němé tváři, ?, ?, Seděl kdosi kdesi, Má pod čepicí, Ona, ?, Štěstí -

Pro Arte, celkový čas 70:26

Jen čtyři odstavce, říkám si při pohledu na hodinky, ale už teď je mi jasné, že jich bude víc. V přehrávači mi už poněkolkáté hraje sympatický počín mladého vydavatelství Pro Arte, příhodně nazvaný Písničkářské kolečko, a u mě konečně zvítězil názor, že klady téhle desky přeci jen asi převažují nad zápory, i když jen těsně.

Písničkáři dali do placu kolečko

Napsal uživatel Vladimír Šaolín Konopas
Čtvrtek, 14 Únor 2002 01:00

Tak především pro vás, kteří jste se ještě k tomuto "produktu" nedostali, musím objasnit, jakým stylem a systémem byla nahrávka pořízena. Tedy: na pódiu hanspaulského klubu U Rafa sedí v řadě čtyři písničkáři plus jeden moderátor. Nahrává se živě, podle úvodní věty: "Začneme třetí kolečko," kterou hned v úvodních vteřinách nahrávky pronáší spíkr Jiří Reiner, usuzuji, že písničkáři jsou již rozehrátí a společnost je v nejlepším. Systém je přehledný a jednoduchý, sólisté se střídají po jedné písni a postupně se tak vystřídají celkem čtyřikrát. Tedy čtyřikrát Jeroným Lešner, čtyřikrát Matěj Rak, čtyřikrát Vladimír Čáp, ale pozor(!) - devětkrát Michal Knébl. To ovšem není tím, že by měl Michal nějakou protekci u producenta desky, ale jednoduše tím, že čtyři písně by vzhledem k jejich výsledné časové nepatrnosti možná méně pozorný posluchač ani nezaznamenal.

Nejvíce vyrovnanou sérii má na albu asi Jeroným Lešner. Je to již ostřílený písničkářský matador, navíc všechny čtyři skladby, které zde hraje, patří vzhledem k jeho řídké plodnosti k zasetým stálícím. Z nich si asi nejvíce budete pamatovat kultovní Rozbíjení džbánu, kde si můžete v refrénu naposled vychutnat Jeronýmovu smělou asijsťinu (jak to sám autor okomentoval), v současné době už uslyšíte na koncertech píseň pouze s refrénem českým. Instrumentální i vokální projev je u všech písní vcelku bez chyb, navíc s obstojně zvládnutou dynamikou.

Měl-li bych dát, byť jen o setinku, nižší známku Matějovi, pak pouze pro menší škobrty právě v dynamice. Rakovy písničky také nejsou tolik zapamatovatelné a profláknuté jako Jeronýmovy, ale možná, že to je pouze můj osobní názor. Matěj je výborný kytarista a myslím, že díky tomu přesně ví, na čem má v písni stavět. Zde to konkrétně dokazuje především v písni Krabice, a také v písni Pan Osud a slečna Náhoda, ve které je navíc i několik opravdu povedených textových obrátů.

Zbylá dvojice dobíhá za vedoucím tandemem sice s určitou ztrátou, ale nemusíte mít strach, ztráta není veliká. Vladimír Čáp je dylanovským typem písničkáře, důležitější než forma je pro

něj sdělení. Své písně by tudíž odehrál stejně tak ve tři odpoledne, jako v jednu hodinu po půlnoci. Texty jsou ale o něčem, což je u sólisty jeho zaměření důležité. Výhrady mám jen u písně Lovosice, která mě nezaujala ani námětem, ani zpracováním. Vladimír zde navíc má celkem znatelné potíže s udržením tempa.

Poslední ze čtveřice, Michal Knébl, je opravdu zvláštním, troufám si říct až neuchopitelným, druhem písničkáře. Sám o sobě na cedéčku říká: "Tady u nás jsou dva lidi, kteří hrajou na housle a zpívají - Iva Bittová a já. Zatímco Iva Bittová dokázala, že lze zpívat a hrát přitom na housle, já jsem za ta léta dokázal, že to možný není." Knéblův humor může být pro někoho místy drsný, fakt ovšem je, že jeho styl je jedinečný a že označení "mistr zkratky", které už v souvislosti s ním několikrát někdo jiný použil, sedí. Na nahrávce je Michal slyšet jak s houslemi, tak s foukačkou i kytarou, co se týká výběru skladeb, řekl bych, že jsou tam prakticky nejsilnější věci, které má. Jen mě trochu mrzí, že píseň Milování ve všední den ráno v Čechách je na desce jen v němčině, a navíc ještě notně zkrácená.

Pátým člověkem na nahrávce je již zmíněný Jiří Reiner, který mluveným slovem zasahuje do dění mezi písničkami a klade umělcům záludné, tu více, tu méně vtipné otázky. Tato role na podobných nahrávkách je vždy ošemetná, protože uspíkovat cca dvacet vstupů tak, aby to posluchačům i při padesátém poslechu nepřišlo nudné, je opravdu dřina. Také mne udivuje, že Jiří Reiner, zároveň odpovědný za střih, neodstranil z desky ani ty pasáže, kde se mu ostatní písničkáři evidentně dostali na kobytku: Reiner: "Já jsem chtěl něco říct, ale to nevádí?" Knébl: "Tak to řekni, to bude určitě hrozně vtipný." Diváci: smích.

Nyní ještě uvažuji, že bych napsal pár poznámek o desce jako takové, a tak abych ušetřil svůj (stylizací) i váš (čtením omáčky) čas, shrnu je tak, jak mi momentálně vytanou na mysli. Tedy první věc: vím, že se to nedá u živých nahrávek moc ovlivnit, ale zde se někdy před první písní Michala Knébela objeví jakási veselá hýkající slečna a prakticky až do konce desky hýká a hýká. Ze začátku je to poměrně zábavné (alespoň jsem přesně věděl, kde se mám taky smát), ale po

nějakém čase už to celkem dost ruší. Stejně jako mě v Matějově písni Seděl kdosi kdesi vyrušilo nápadné rezonování reproduktorů mého přehrávače, což má na triku zřejmě absence fundovaného zásahu zvukového režiséra Aleše Dvořáka. Nepomohlo dokonce ani operativní vypnutí XBS (ale nebojte, skleničky na protější policiče jsem zachránil). Navíc jsem se v bookletu dočetl, že Aleš Dvořák je zde vedle zvukového prý i režisérem hudebním, a to mi tedy povězte, jak se na živé nahrávce dělá hudební režie? Jo, když už jsme u toho bookletu, víte, co na něm chybí? No kromě jmen interpretů, režiséra, moderátora, a data a místa nahrávky úplně všechno! No vážně, není tady ani pořadí skladeb, ani autoři, ani stopáže, ani spojení na vydavatele nebo agenturu, nic. Což dělá cédéčko z praktických důvodů téměř nepoužitelným. Jasně, doma v ušáku nám to tolik vadit nemusí. Ale pakliže bych byl třeba Matějem a chtěl poslat svoji nahrávku v podobě tohoto CD dramaturgovi klubu například v Olomouci, asi bych ho příliš nepotěšil. Lovit z cédéčka, u kterého není seznam interpretů ani písni zrovna toho, kterého si chci poslechnout (když notabene ani nevím, jak zní jeho hlas), omrzí po krátké chvíli každého, byť jen lehce zaměstnaného producenta. A to už nemluvím o rádiu, kde se s vámi v takovém případě rovnou odmítnou bavit. Přijde mi to dost škoda, protože jak už jsem zmínil - ze strany písničkářů se mi zdají jejich výkony dobré a rozhodně by si publicitu zasloužily. Stejně tak, jako by neměl zůstat utajen autor pěkné karikatury všech účinkujících, která zdobí titulní stranu bookletu.

Každopádně, ať tak či tak, mám pocit, že žádný z interpretů Písničkářského kolečka zatím žádnou oficiální nahrávku nemá, a tak v tomto směru můžeme Pro Arte opravdu pochválit, takovouhle podanou ruku si kluci určitě zasloužili.